

На становішчы беднага родзіча

Ад вёскі Мерашына да гарадскога пасёлка Урачы кіламетраў чатыры. Два разы ў месяц па дарозе да пасёлка ідзе дзятчына з лядным паўнкам кніг. Гэта камсамолька Ганна Жук нясе ў раённую бібліятэку кнігі для абмену. Калгаснікі прасілі прынесці што-небудзь «новенькае пра наша жыццё».

Назад Ганна вяртаецца з яшчэ большым паўнкам. Яна нясе кніжкі К. Чорнага, І. Шамякіна, Я. Брыля, трылогію Я. Коласа «На рэстанях», раман Г. Нікалаева «Бітва ў дароце»...

Скончыўшы дзесяць класаў, Ганна засталася ў калгасе. Пра кнігу не забылася. Любіць яна мастацкае слова. Вось і даручыла ёй работніца раёнай бібліятэкі Ганна Пятровіч бібліятэчку-перасоўку. Узяла. Маці спачатку злавала трохі: «Наошчы твае чытачы мне поўную хату смечцы да пяску». А яны прынеслі яшчэ іншае: жыццую зашкаўленасць героямі апошесей, гарачыя спрэчкі аб працягнутых кнігах.

Спачатку было дзесяць чытачоў, а цяпер каля 60. Сто кніг у бібліятэцы. Вёска налічвае 98 двароў. Ганна Жук задаволена сваёй работай. Яна прыносіць дзятчыне радасць.

Мы пацікавіліся ў работніцкай раёнай бібліятэцы, ці ўсёды так працуюць перасоўкі.

— На вясні калі ж, — адказала Ганна Пятровіч, — Гэта толькі Жук выключана. У вёсцы Заградзе Браніслаў Кулішкі спачатку гораха заняў за справу, калі сёння чытачоў меў. А цяпер рулі апусціў. І чытачы размыліся. Усяго 14 чалавек засталася.

— У чым жа прычына?

— Ніхто не пачаў заглядчыкам бібліятэчку-перасоўку. Хоць бы некалькі працадні ў месяц у парадку матэрыяльнага захавання налічвалі за гэтую працу.

Вывялілася, што пры раёнай бібліятэцы створана 14 перасоўак, але большасць з іх толькі лічыцца на паперы. На раённых нарадах узялі на раз пытанне аб аплане працы заглядчыкаў бібліятэч-перасоўак, але вынікаў ніякіх. Прыйтчы, супраць аплаты выступаюць старшыні калгасаў-мільянераў, такіх, як імя Тольма Урачкага гарпасялковата савета, імя Бірава Казловічката сельсавета і іншых. Той-сябі апраўдвае тым, што «няма ўкапаняў зверху». Наўжо для таго, каб вырашыць пытанне аплаты працы бібліятэкараў патрэбна спецыяльная дырэкцыя?

У сувязі з гэтым нехта не ўспомніў і раённую бібліятэку, якая знаходзіцца ва Урачы на становішчы беднага родзіча. Памішканне, асбіліца печы, патрэбна рамонт. Ужо папер работнікі бібліятэкі вымушаны

працаваць у зімовых паліто і палычкатах. Валіка колькасць кніг складзена на падлозе ў вузкім дрэйлым пакойчыку. Наймалі работнікі бібліятэкі рабачага, каб зрабіць паліто. Калі ж справа дайшла да грошай, то раёны аддзел культуры не адпусціў сродкаў.

Пры бібліятэцы няма нават паветра, каб захоўваць паліто, і торф валяецца пад акрытым небам.

Хто павінен кладацца аб упарадкаванні раёнай бібліятэкі?

— Не мы, — заўважыла старшыня гарпасялковага савета тав. Лазук.

— І не мы, — гавораць у раённым аддзеле культуры.

Пакуль Іван ківае на Пятра, столь пача, і работнікам бібліятэкі прыйдзецца прыносіць з дому парасон.

Раённая бібліятэка — цэнтр метадычнай дапамогі сельскім бібліятэкам. Чым жа могуць дапамагчы работнікі Урачэйкай бібліятэкі, калі яны самі працуюць у такіх цяжкіх умовах. Гарадскі пасёлак знаходзіцца на самай ускраіне раёна, у 35 кіламетрах ад Слуцка. Сабраць бібліятэчных работнікаў на семінар — праблема. Ніхто не хоча ехаць так далёка.

Варта падумаць аб тым, каб перанесці Урачэйку бібліятэку ў раёны цэнтр, або ў крайні выпадку, у вёску Грэск, дзе ёсць прасторыя памяшканне былой раёнай бібліятэкі. Усё ж такі Грэск у дзесяці кіламетрах ад Слуцка.

Лепей было б перавярнуць Урачэйку бібліятэку ў звычайную сельскую. Трэба заўважыць, што па стале работы яна і з'яўляецца такою, хоць на шмале напісана «раённая». Тут умяла прапагандаўчы беларускаму кнігу. У чыталым пакоі аформлена кніжная выстаўка «Чытаць творы беларускіх пісьмнікаў», дзе ёсць апошнія назвы кнігі прозы і паэзіі.

Горш з правядзеннем канферэнцый чытачоў, дыскусій, цікавых вечароў. Няма месца. Непадальку ад бібліятэкі знаходзіцца клуб калгаса імя Сталіна. Але каб правесці якое-небудзь мерапрыемства, работнікам бібліятэкі даводзіцца не раз і не два адзімаць шапку перад калгасным кіраўніцтвам. Так было і з канферэнцый чытачоў па тэме «Каханне, шлюб і сям'я ў сацыялістычным грамадстве». Цэлы тыдзень хадзілі работнікі бібліятэкі да будыка заглядчыка клуба Уравава. «Вы нам танцы сарваце сваёй канферэнцый», — адказваў ён.

Чым хутчэй будзе вырашана пытанне з Урачэйкай бібліятэкай, тым лепш і хутчэй сельскія бібліятэкі раёна атрымаюць кваліфікаваную дапамогу. А яны ў ёй маюць вялікую патрэбу.

М. ТЫЧІНА.
Слуцкі раён.

Вечарамі ў вёсцы Месціж

У мінулым годзе юнакі і дзевушкі вёскі Месціж, што на Бягомльшчыне, зайздросцілі тым, каму давялося выступаць са справаздачай на рэспубліканскім аглядзе мастацкай самадзейнасці ў Мінску. Вось таму папер, калі самадзейныя артысты калгасаў саўгасаў рэспублікі старанна рыхтавалі да новага агляду, у Месціж вёскамі гукаць песні, а клубныя сімвалі вытрымлівае нябачаную да гэтага часу нагрук: танцы і скачкі «Крыжачок», «Лявоніху», «Булбу».

Але кажаць, што аматары спевы змагаюцца толькі за тое, каб заахвочваць права быць удзельнікам рэспубліканскага агляду, будзе крыўдна для вялікага калектыву самадзейных артыстаў. І не толькі крыўдна, але і няправільна. На працягу года спевы, танцы, аматары драмы — усёго звыш 50 чалавек — арганізавалі змястоўныя канцэрты ў роднай сельскасельскай «Калгаснай праўдзе», выступалі ў суседніх калгасах, рабілі творчыя справаздачы перад глядацкай Бягомля. Па сваіх мастацкіх якасцях канцэрты былі розныя і ўдалыя, і менш цікавыя, і такія, што не сорама было б паказаць працоўным сталіцы. Да ўсяго гэтага трэба дадаць гадоўнае мастацкае самадзейнасць для мсціжскага хлебабоўца стала неад'емнай часткай штодзённага працоўнага жыцця. Юнакі і дзевушкі не ўраўляюць, як не сабрацца вёскамі і не заспяваць улюбёныя

дэжа на рэпетыцыю, хоць ад Бягомля да калгаса звыш 20 кіламетраў.

Праўда, не ўсё гладка ў аматараў самадзейнага мастацтва. Прыходзіцца суткаваць з цяжкасцямі. Няма ў калгасе, напрыклад, добрага баяніста. Іншы раз дапамагае раёны Дом культуры — прысылае свайго. Але гэта, як кажуць, паслуга. Не хапае музычных інструментаў: балалаек, гітар, маідалів. Няма касцюмаў. Усё гэта сур'ёзна пераходжае наспяховым заняткам. Але ад гэтага не псуецца настрой у спевачкаў і танцораў — яны з любоўю рэспіруюць нумары, працуюць з натхненнем: да рэспубліканскага агляду калгаснай мастацкай самадзейнасці.

А калі ўжо і спяваюць, дык укладваюць у песню, як кажуць, усю душу. І перад слухачамі паўстаюць родныя прасторы з бярозавымі і сасновымі гаямі, срэбная істужка рэк, бязмежныя калгасныя паляскі.

Кіруе мастацкай самадзейнасцю вельмі сімпіла і простая жанчына, загадчыца сельскай бібліятэкі Леаніда Паўлаўна Тарасевіч. Праўда, яна не адна. Есць у Тарасевіч навадзіны і верны памічнік-актыў. Гэта — маладыя калгаснікі Хведар Кірко, Марыя Гняздыцкая, аграном Рагіна Сіноук, шасцідзясятгодняя Іосіф Акуліч і Антон Гатоўка, наменскі старшыні калгаса Сіпан Вайнік і многія іншыя.

З дапамогай актыву быў падараным рэпертуар для харавога гуртка. Затым калектыва амбасадары і вырашылі паставіць п'есу «Ой, рана на Івана». А. Рылько. Танцы падрыхтавалі некалькі беларускіх народных танцаў. Многа можна гаварыць і пра асобных аматараў самадзейнасці: спевачку Мікалая Савіцкага і Марыю Сіноук, танцора Мікалая Кулакоўскага, аматара драмы Сяргея Скачука, Мікалая Савіцка, інакшаму, вядолае меладыйным прыемным голасам. Добрая артыстычная далазена ў Сяргея Скачука. Між іншым, нядаўна Сяргей пераехаў жыць у раёны цэнтр. Але сувязь з гуртком ён падтрымлівае і кожны раз прыязджае на рэпетыцыю.

І. СЯМЕНАЎ.

На здымках: 1. Заняткі харавога гуртка. 2. С. Скачук і Р. Сіноук на рэпетыцыі п'есы «Ой, рана на Івана». 3. — Можна ёсць што цікавае для рэпертуару? — пытаюцца ўдзельнікі самадзейнасці і старанна праглядаюць часопіс.

Фота Ул. Крука.

З замежнай ПОШТЫ

Бонскія ружы і зброя сусветнай культуры

Колькі высокага натхнення тысячы і тысяч вядомых і невядомых майстроў мастацтва ўкладваюць у пямітывую гісторыю чалавечата ў самым разнастайна творы чалавечата розуму, рук і сэрца. Рукіны старажытнай п'есы і стужка навейшага фільма, помнікі архітэктуры сярэднявечча і ноты народнай песні сярэднявечча нашага стагоддзя, фарфаравае статуэтка з часоў дынастыі Тан і абеліск у горах тых, што першымі пасалі ў міжпланетную прастору штучны спадарожнік Зямлі. Сувязь паміж усім гэта ўстаўляюцца словамі, якія сёння на вулках большасці насельніцкаў змяное кулі: мір, праца, творчасць.

Дзёны сталі крылатымі словамі: мастацтва збліжае народы. Калі дэвеліаваецца, напрыклад, што посям, які выткімы залатымі рукамі слухачкі твараць, захаліаюцца ў музей будаўнік з ГДР або што сёння і тысячы жыжароў Кракава дзівяцца майстравству кітайскай керамікі, — з усёй сілай талды адчуваецца значэнне могіх фактаў культурына жмця ў нашай краіне і за мяжой.

Рэчы і факты красамоўна падкрэслівалі перамянісць прагрэсіўных традыцый у мастацтве і культуры краіні і народаў розных эпох, тую ўнутраную перамянісць, якая вызначыла сутнасць прагрэсіўнай культуры. Пры гэтым гэта дзівяцца і асаблівым твараўствам, калі дэвеліаваецца пра лова факты ваеннага п'есіау сучасных каніабоўцаў, у чым бы гэты п'есіау ні праяўляўся.

Пачуць прыгожага. Што п'есіау зм'яніага. Тэлеграф з Бона прыносіау вестку, што найвялікая ў Еўропе планіауна руж «Кордэс» эканалау новам гатунак ружы, які ў калгасу значыаца пад чыміанай назвай... «Бомба атамааа».

Нават пачуць каханя прыхільнаі халаднаі і гарачай вайнаў атручавалі атамаам прысмакам. Хіба можна выдумачь большую абразу для чалавечата годнасці, чым абвісціау знаагароу малодар пары, якая прабываау ў гэтай п'есіау і асаблівым бункараі. А пры гэтым гэта сведчаау ў замяжым друку тэлеграм з Вашынгтона. Да такога «конкурсу» дадумалася амерыканскае міністравта абавіауна.

Б. РАІНІ.

Навіны культуры і мастацтва

За дзесяць год існавання Германскай Дэмакратычнай Рэспубліка ўстаўнавіла трымаля культурныя сувязі са шматлікімі краінамі свету — з сацыялістычнымі дзяржавамі, з антыімперыялістычнымі дзяржавамі Азіі, Афрыкі і Лацінскай Амерыкі, а таксама з капіталістычнымі краінамі Паўночнай і Заходняй Еўропы. Калі ў 1955 годзе культурны абмен ГДР у галіне літаратуры і мастацтва адынаваўся з 13 дзяржавамі, дык у першым паўгоддзі 1959 года міністравта культуры ГДР падтрымлівала культурныя сувязі ў гэтай галіне з 36 дзяржавамі. Артысты і мастацкія калектывы ГДР наведвалі Англію, Фінляндыю і іншыя скандынаўскія краіны, Францыю, Бельгію, Галандыю, Швейцарыю, Аўстрыю, Італію. Фільмы ГДР прайшлі ў 70 краінах. У 96 краін свету ГДР экспартуе кнігі.

У апошнія гады Германскаму Дэмакратычнаму Рэспубліку наведвалі з Саветаўкага Саюза — аясамілі Маісеева, Алксандрава, Супражыау хоу рускай п'есы хоу Пятніцкага, артысты Тэатра імя Вахтангава і вядомыя салісты — Кітайскай Народнай Рэспублікі — Шаасіскай і Пекінскай оперы. Тут бываліау вядомыя на ўсім свеце артысты оперы Січчань.

Пастаянным ўдзел прымаюць нямецкія артысты і тэатральныя калектывы ў «Пражскай Вясне», «Варшаўскай Восені», у штогадовым фестывалі «Тэатра Нацыі» у Парыжы.

Пасляхоўнымі былі ў 1956 годзе ў СССР і ў 1958 годзе ў Англіі выступленні лейтэнтскага сімфанічнага аркестра «Гевандына-Аркестр», а таксама лейтэнтскага і дрэадыскага хараўаў у многіх заходняе і ўсходне-еўрапейскіх краінах.

Выстаўка польскага жывалісу XIX і XX стагоддзяў адкрылася нядаўна ў Пекіне. Экспанавана 115 твораў п'есіау дзесяці мастакоў. Гэта пераважна работы, выкананыя мастакам, акварэлю і гуашу. На выстаўці між іншым знаходзіаца работы Шэрмінгабскага, Мальчыўскага, Панкравіава і Каварскага. Пасля закрыаау ў Пекіне выстаўка будзе перааана ў Манголію і Карэю.

683 атамарскіх мастацкіх калектываў у тым ліку 483 сельскіх іауе ў Вралаўскага ваяводства (Польскай Народнай Рэспубліка). Найбольш папулярны з іх — рабонаў гэтау у Бельгію. Створаны ў 1947 годзе, калектыв гэты двойчы ўжо здабываў першыя ўзнагароды на агульнапольскіх фестывалях народных тэатраў. За дзясцінаі ў творчасці гэты калектыв у 1955 годзе быў адзначаны ордэнам «Штадар Працы» II ступені.

У гэтым жа ваяводства іауауау таксама дзве народныя хателы, у рэпертуары аяіх — польскія народныя мелодыі, што сплывалі і іграаліау тут дзесяцігоддзямі.

Курцыч чалавек і хвалюецца. Ён штоасці тлумачыць, сакратару райкома Маргелаву, які прыхаўау толькі што ў калгас. Прыслухоўваўся да іхнае гаворкі. З угорку яна млына відаць, як калгаснікі сельсаветары імя Ільыча завіхаюцца на рачына, аны толькі што пачалі перакрываць яе, хоць павярнуць яе воды ў новым, патрэбным гаспадарчы напрамку.

— Колькі я ніжкаў розных перачытаў? — гаворыць старшыня калгаса Маргелаву. — З мноствам людзей райса, як лепш перакрываць Аспёр.

Плაცіна ўсё большае і большае. На беразе рачкі гурбы аямлі. Эканаватар раз-па-раз насыпае, а машыны падвозяць і падвозяць аямлі.

Сакратар райкома ўсё ж такі незадаволены. Не ўсё яшчэ зроблена так, як трэба. Не ўсё.

Старшыня калгаса, механізатары і сакратар райкома іауауау на плაცіну.

— Бачыш, — паказвае Маргелаву старшыні калгаса на малюнаскай рукавікі, якія іауауау а-пад аямлі струменчыкі вады з пяском. — Я ўжо шоста раз маю справу з такімі будоўлямі і ведаю, як гэта неабходна ў Калімавічах, на рэчы Лабжанка за адну ноч такую плაცіну анесла...

— Я таксама пра гэта гаварыў, — ніха ўшмешваецца ў гаворку стары Герасім Кандратавіч. — Вада мае вялікую сілу.

— А ты кажаш, многа літаратуры прычытаў, з людзьмі райса, — дабарыаўчыла папазкае сакратар старшыні калгаса Мароава. — Герасім Кандратавіч праўду кажа, да такіх людзей трэба прыслухоўвацца. Плაცіну трэба ўмацоўваць з самага дна, аямлі.

— Значыць, больш аямлі валіауау на самае дно сыпаць? — пытаюцца.

Галоўны рэдактар Яна ШАРАХОЎСКІ. Рэдакцыйная калегія: Заір АЗІУР, Алксандар БУТАКОЎ, Кастусь ГУБАРЭВІЧ, Васіль ІВАШЫН, Аркадзь МАРШІНОВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара), Пятро ПРЫХОДЗЬКА, Раман САБАЛЕНКА (намеснік галоўнага рэдактара), Мікола ТКАЧОЎ, Іван ШАЦІЛА, Рыгор ШЫРМА.

Праўленне Саюза пісьмнікаў БССР выказвае спачуванне паэту ВАЛАСЕВІЧУ Эдуарду Станіслававічу з прычыны напактаўшага яго гора — смерці МАЦІ.

Конкурс індыўідуальных выканаўцаў

У раённым Доме культуры адбыўся конкурс на лепшага спевачка, танцора, дэкламатара. У ім прынялі ўдзел 40 індыўідуальных выканаўцаў.

Цікава выступілі ўдзельнікі мастацкай самадзейнасці Г. Ермаковіч, М. Вяршкова (калгас «Чырвоны пар-

тызан»), В. Страхава з саўгаса «Чырвоная звызда», В. Бур'як і М. Бобка з калгаса «Камунар», М. Кляев і Н. Шэйка з калгаса імя Чкалава, М. Кандратавіч з калгаса «Саветскае Беларусь» і інш.

Яўр. БРЫЖЭВІЧ.

Сустрэчы з землякамі

Божны раз, вяртаючыся ад землякоў, прывозіш з сабою багатыя ўражанні. У памяці надоўга застаюцца малюнкі новых а'яў, вобразаў людзей, з якімі сустраўся і пазнаміўся.

Мне хочацца расказаць пра Клімавічы, якія мне з дзяцінства знаёмыя, родныя. Гэты даволі прыгожы гарадок у вайну быў поўназрыты багарами. Толькі абгараныя імі ліп нагадалі былі парк, што ўпрыгожваў цэнтр горада.

...Сонечнае вераснёвае ранне. Мы ідзем па цэнтральнай вуліцы Клімавіч. Тут у разгары будаўніцтва, муруюцца двухпавярховыя дамы. Яны ўсе, як адні, белыя. У Клімавічах вырабляецца белая сіпкітная цэгла. Будоўля цягнуцца ад цэнтра горада аж да самага камбіната будаўнічых матэрыялаў.

Камбінат? Нядаўна на Украіне Клімавічы былі сіпкітны завод, а цяпер гэта ўжо цэлы камбінат. Ён дае не толькі цэглу, але і вапну для патраб будаўніцтва і сельскай гаспадаркі Беларусі.

А вось і завод камбіната, ці, як яго тут проста называюць, вапнавы цэх. Адыны пакуль што ў распушчэнні. Тут усё працэс механізацыі, працуюць людзі адважаныя, кемлівыя, патрабавальныя.

Знаёміцца з галоўным інжынерам камбіната Рыгорам Сіпанавічам Валаскім. Гэта ішча малады, з густаратымі чарнявымі бровамі чалавек. Ён скончыў Львоўскі політэхнічны інстытут. На заводзе працуе нядаўна.

Звяртаем увагу на вялікую ціхую заводскую залу, засталуеную абсталяваннем. Рыгор Сіпанавіч круху чырванае.

— Вапнавы цэх, — тлумачыць ён, — мы пусквалі ў кастрычніку 1958 года. Ён быў спрэктываным для тарфанага паліва... Вось гэта і ёсць той аграгатаў...

— Чаму ж ён заняваны?

Рыгор Сіпанавіч спачатку сумнеўся, як бы не хацеў кагоасці вы-

Павел КАВАЛЕЎ.

даваць, але, крыху падумаўшы, усё ж адказаў:

— Памыліліся тут і мы і праекціроўшчыкі. Непараткова аказалася гэты аграгатаў. Больш выгадна і эканомна абіаваць вапну ў цэху на вадкім паліве. З пачатку 1959 года мы і пераклаліся на мазут.

...У пакойчыку на другім паверсе сустраляся з майстрамі Лукер'ай Кулік, Міхасём Мішыным, Раісай Пракаповіч і старшыней саўкома, даўным майм знаёмым, Мікалаем Лепятухіным.

Лукер'а Кулік, сціплага і павольнага ў рухах дзятчына, часова выконвае абавязкі начальніка цэха. Змяна майстра Мішына заканчвае работу, а змяна майстра Раісы Пракаповіч заступае. Гэтак яны апынуліся ўсё ў адным пакоі разам.

— Акурат на стыку змен і падаспеу, каб пагартарыць з імі, — кажаў старшыня саўкома Лепятухін.

А пагартарыць ёсць аб чым. Змяна Мішына крыху адстае ад змены Пракаповіч. І людзі пачынаюць шукаць прычыны гэтага адставання. Лепятухін прапануе пасля работы склічыць сход і пагартарыць з рабочымі шчыра, адкрыта. Кулік і Мішын пагаджаюцца.

На сходзе першым узаў слова Міхасём Мішын:

— План за мінулы месяц мы не выканалі. Перашчоткі ды раканструкцыя халадзільніка ды і рамонт абсталявання.

— А пра адсутнасць крыўды чаму не гаворым? — пытае адна з работніц.

— Пацьдзясць адну гадзіну праствалі з-за недахопу крыўды, — гаворыць майстар змены. — Кар'ер нас падвозіау, а адміністрацыя... — П'еснера ў камандзіроўка да жонкі паслае, — зноў твараць бойкі голас той жа работніцы.

П'еснер — начальнік кар'ера,

Пракаповіч і брыгадзірам яе змены Міхасём Кузьмянковым.

Раіса нядаўна скончыла Мінскі політэхнічны інстытут, працуе майстрам лепшай у цэху змены. Мы прасім Раісу расказаць пра сваю працу. Яна глядзіць на Кузьмянкава, нібы дапамогі яго чакае.

— Ды што там гаварыць, — пачынае Кузьмянкоў, машыніст печы аблаву вапны. — змена ў нас дружная, працавітая. Але бываюць і непадалікі...

Вывялаецца, што і рабоне другой змены пераходжае зноў той самы кар'ер. Зноў успамінаюць благаім словам П'еснера.

Сціплага, харошыя людзі — Раіса і Міхасём. Гаворыць з імі — і сэрца радуецца за маладога інжынера і за маладога рабачага, якія ўсе думкі і справы свае накіроўваюць на тое, каб лепш працавала прадпрыемства.

Мы гаворым з дырэктарам камбіната будаўнічых матэрыялаў Канстанцінам Цехановічам, і ў гэтага чалавек тае ж самае ў думках:

— У 1959 годзе мы павінны даць 65 тысяч тон вапны. Ідзем пакуль з пераымаваннем плава. У жніўні мы адгруклі будаўнічым рэспублікі звыш плана 3 442 тony таваарнай прадукцыі...

— А для сельскай гаспадаркі? — пытаемца.

— За сем месцаў план выканалі на 160 працэнтаў, далі звыш плана 21 416 тон. Нахай толькі выбіраць вапну калгаса.

Разнітаваецца з таварышамі з камбіната будаўнічых матэрыялаў і верны, што яны даб'юцца яшчэ і не гэтакіх поспехаў.

У Мілаславічах — цэнтры аднаго з вялікіх сельскіх Саветаў раёна — сабраўся актыв: камуністы і камсамольцы, настаўнікі і ўрачы, брыгадзіры і старшыні калгасаў, працаўдзільнікі спажывецкай кааперацыі і лясной гаспадаркі.

Старшыня сельсавета Пятро Раўгоў папавіау, але дакладна, час ад-часу заглядаючы ў свае запісы, паказвае, як ідзе нарыхтоўка ў калгасах прадукцыі жыгяладоўлі, як ідзе закупка малака ў гаспадарках калгаснікаў, рабачых і служачых савета. Лічыць не зусім вясёлыя. Старшыня сельсавета хвалюецца,

і на Ільбе ў яго выступаюць буйныя кроплі поту. А тут яшчэ то з аднаго, то з другога боку чуюцца словышпількі. Асабліва стараецца сёння старшыня калгаса «Раіса» В. Асмалюшкі. Ён наосіць самы адчувальны ўдар дакладчыку:

— Прачытайце па спісу, хто з актыву, які тут сабраўся, і колькі прадаў дзержаве малака.

Васіль Асмалюшкі паказвае «Раіса» для таго, каб сустраць чарговы Пленум ЦК КПСС поўным выкананнем планаў па вытворчасці і продажы дзержаве мяса і малака.

Пра клопаты, якімі жывуць усе працоўныя раёна ў сувязі з набліжэннем чарговага Пленума, гаворыць і Маргелав.

Сакратар райкома не дае «агульных» устаноўак, не ставіць «агульных» праблем. Ён вядзе шчырую